

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. K.**, bývajúceho v T., zastúpeného JUDr. L. K., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **O. R.**, bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. L. K., advokátom v T., **o určenie zániku práva na plnenie z ručiteľského záväzku**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5 C 196/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. februára 2012 sp. zn. 8 Co 107/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 24. novembra 2005 č.k. 5 C 302/2004-94 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia, že právo žalovaného ako veriteľa voči žalobcovi ako ručiteľovi na plnenie pohľadávky z ručiteľského záväzku zaniklo. Zároveň rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 217,42 Eur (6 550 Sk) do rúk jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že s otázkou platnosti ručiteľského záväzku žalobcu sa sudy vysporiadali už v konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 7 C 18/2000, v ktorom bolo vyhovené žalobe žalovaného proti P. V. (ako dlžníkovi) a žalobcovi (ako ručiteľovi) v časti o zaplatenie sumy 15 534,75 Eur (468 000 Sk) s príslušenstvom, predstavujúcej nevrátenú časť pôžičky poskytnutej P. V.. Uviedol, že ak by boli sudy dospeli k záveru, že právo žalovaného voči žalobcovi z ručiteľského záväzku zaniklo, bola by žaloba voči nemu zamietnutá.

Krajský súd v Nitre na odvolanie oboch účastníkov rozsudkom z 8. februára 2007 sp. zn. 8 Co 283/2006 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a vo výroku o trovách konania ho zmenil tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvostupňového konania 1 604,33 Eur (48 332 Sk) do rúk jeho právneho zástupcu do troch dní. Žalobcovi uložil aj povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania 1 219,05 Eur (36 725 Sk). Rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej považoval za vecne správny stotožňujúc sa s jeho skutkovými i právnymi závermi. Tieto doplnil o názor, podľa ktorého právo odmietnuť plnenie z ručiteľského záväzku v zmysle § 549 Občianskeho zákonníka žalobca mohol a mal uplatniť (ako obranu) už v konaní o plnenie a dodatočne už takúto možnosť nemá. Situáciu pritom porovnal s možnosťou vzniesť námietku premlčania, ktorú keď účastník v konaní neuplatní, dodatočne tak urobiť nemôže. Poznamenal tiež, že ani pri dôvodnom odopretí plnenia ručiteľom právo veriteľa na plnenie z ručiteľského záväzku nezaniká, len (obdobne ako pri premlčaní) stráca vynútiteľnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozsudkom z 26. júna 2008 sp. zn. 4 M Cdo 7/2008 vyššie uvedený rozsudok krajského súdu i okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Vyslovil právne záväzný názor o tom, že právo ručiteľa podľa § 549 Občianskeho zákonníka odoprieť plnenie z ručiteľského záväzku voči veriteľovi (s dôsledkom zániku jeho ručiteľského záväzku) môže ručiteľ urobiť písomne alebo ústne nielen pred žalobným uplatnením pohľadávky veriteľom, ale aj po jej uplatnení v základnom konaní (protinávrhom alebo vo forme obrany), prípadne aj v exekučnom konaní, predmetom ktorého je vymáhanie pohľadávky voči nemu, pričom k zániku ručiteľského záväzku dochádza okamihom dôjdenia prejavu vôle o odopretí plnenia veriteľovi. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka, ani iného právneho predpisu nevyplýva časové obmedzenie na uplatnenie tohto práva (odopretie plnenia). Ručiteľ tak môže urobiť kedykoľvek po vzniku tohto práva, najneskôr však do zániku pohľadávky zabezpečenej ručením. Ide o zvláštny dôvod zániku záväzkového vzťahu z ručenia a pokiaľ k zániku práva z ručiteľského záväzku z dôvodu uplatnenia práva ručiteľa odoprieť plnenie dôjde po vydaní exekučného titulu, možno na túto skutočnosť prihliadať nielen v prebiehajúcim exekučnom konaní (s následkom zastavenia exekúcie proti ručiteľovi), ale aj v základnom konaní, predmetom ktorého je žaloba ručiteľa proti veriteľovi o určenie zániku práva z ručiteľského záväzku. Praktický význam takejto žaloby bude zrejmý najmä v prípadoch vyžadujúcich si rozsiahlejšie dokazovanie a naliehavý právny záujem na určovacej žalobe bude daný už samotnou

možnosťou vykonania exekučného titulu, resp. už prebiehajúcou exekúciou. Je preto potrebné, aby sa súd zaoberal okolnosťami dôležitými pre posúdenie otázky samotného vzniku tohto práva žalobcu, či došlo k takému zavinenému správaniu sa žalovaného ako veriteľa, v ktorej príčinnej súvislosti je nemožnosť uspokojenia pohľadávky dlžníkom.

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 28. decembra 2009 č.k. 5 C 196/2008-262 určil, že právo žalovaného ako veriteľa voči žalobcovi ako ručiteľovi na plnenie pohľadávky z titulu ručenia podľa zmluvy o ručení z 5. februára 1996 uzavretej v T. zaniklo. Žalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 1 870,56 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaného uznesením zo 14. októbra 2010 sp. zn. 8 Co 45/2010 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s naliehavým právnym záujmom žalobcu na požadovanom určení v štádiu konania, keď voči žalovanému ako ručiteľovi už bolo plnené podľa právoplatného rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo 7. mája 2002 č.k. 7 C 18/2000-83, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 22. mája 2003 sp. zn. 6 Co 326/2002, ktorým bola uložená P. V. ako dlžníkovi a žalobcovi (v tomto konaní) ako ručiteľovi povinnosť zaplatiť žalovanému (v tomto konaní) 15 534,75 Eur (468 000 Sk) s príslušenstvom (ďalej len „právoplatný rozsudok“) v exekučnom konaní, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8 Er 271/2003, začatom 8. septembra 2003 (ďalej len „exekučné konanie“), ktoré sa skončilo vymožením pohľadávky s príslušenstvom a trov exekúcie 9. mája 2007. Zánikom dlhu zo zákona došlo i k zániku ručiteľského záväzku, ktorý zaniká spolu so zánikom hlavného záväzku.

Okresný súd Topoľčany rozsudkom zo 7. marca 2011 č.k. 5 C 196/2008-318 žalobu zamietol podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania v sume 5 661,46 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo veci samej mal preukázané, že na základe exekučného titulu, právoplatného rozsudku bola pohľadávka s príslušenstvom vymožená v exekučnom konaní 9. mája 2007. Keď bolo veriteľovi (žalovanému) plnené, došlo k zániku záväzku, a teda i záväzku z ručenia priamo zo zákona, pretože ručiteľský záväzok zaniká zánikom hlavného záväzku. Vyhovením návrhu by sa potom podľa názoru

okresného súdu nepredišlo návrhu na plnenie, nevzniklo by právo žalobcu na základe ním požadovaného rozsudku žalovať žalovaného o vrátenie plnenia prijatého žalovaným v exekúcii. Okresný súd poukázal na to, že žalobca sa domáhal určenia, že voči nemu ako ručiteľovi právo žalovaného ako veriteľa zaniklo, a to bez uvedenia dňa zániku. Poukázal tiež na nemožnosť obnovy exekučného konania. Podľa názoru okresného súdu sa určovacou žalobou možno domáhať vydania autoritatívneho výroku súdu, že určitý právny vzťah alebo právo tu je, alebo že tu nie je. Takéhoto určenia sa možno domáhať vtedy, ak je na tom naliehavý právny záujem, ktorý spočíva v tom, že právne postavenie žalobcu je bez tohto určenia ohrozené alebo je neisté. Autoritatívne určenie súdom potom ohrozenie, neistotu alebo neurčitosť v právnom postavení žalobcu odstraňuje bez toho, aby ukladalo splnenie nejakej povinnosti. Určovacie žaloby majú preventívny charakter a význam. Naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nezáleží na tom ako táto neistota vznikla. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodných skutočností, vzťahov, ktoré sú ohrozené neistotou, a teda nebezpečenstvom budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom. Žalobca v danej veci podaním určovacej žaloby vyvodzuje, že mu k ochrane práva postačí jeho určenie, danie mu istoty práva. Určovacie žaloby majú len preventívnu funkciu, smerujú k tomu, aby sa k porušeniu práva v budúcnosti predišlo. Rozsudkom nemožno určiť existenciu (neexistenciu) právneho vzťahu alebo práva za dobu minulú. Výrok rozsudku aj v konaní o určovacej žalobe musí zodpovedať právnemu vzťahu, resp. právu v prítomnom čase, t.j. v čase vyhlásenia rozsudku (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Pre rozsudok súdu nemôže byť rozhodujúci stav, ktorý tu už nie je. Základnou podmienkou dôvodnosti a východiskom v prípadnej úspešnosti určovacej žaloby je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi, žalovaným je popieraná existencia (neexistencia) práva či právneho pomeru, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej neistoty medzi účastníkmi), existuje ohrozenie práva, či právneho vzťahu, resp. stav neistoty právneho postavenia žalobcu, ktorý nemôže odstrániť inak, len určovacím výrokom, existuje potreba odstránenia tejto neistoty, ohrozenia práva alebo právneho záujmu. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacieho návrhu. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. februára 2012 sp. zn. 8 Co 107/2011 rozsudok okresného súdu potvrdil. Žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške trov právneho zastúpenia v sume 847,32 Eur jeho právnenému zástupcovi do troch dní. Rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej považoval za vecne správny, stotožňujúc sa s jeho skutkovými i právnymi závermi (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Tieto doplnil o názor, podľa ktorého potreba kvalifikovaného právneho záujmu na určovacej žalobe ako procesná podmienka pre žalobu na určenie musí byť daná nielen ku dňu podania návrhu, ale počas celého konania, a teda aj v čase rozhodovania súdu, keď naliehavosť právneho záujmu vyplýva z aktuálnosti právnej neistoty žalobcu. Ak v priebehu konania naliehavosť právneho záujmu pominula, nie je splnená ani procesná podmienka, podmienka procesného práva rozhodovania o určovacej žalobe. Po ukončení exekúcie žalobca stratil naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Jeho neistota sa požadovanou žalobou a rozhodnutím nevyrieši (pominul preventívny charakter žaloby). Keď už neprebíha základné konanie, ani exekučné konanie, dochádza k strate naliehavosti právneho záujmu, keďže určovacia žaloba už neodvráti potrebu žaloby na plnenie. Odvolací súd podotkol, že návrh podľa § 80 písm. c) O.s.p. má riešiť existenciu práva a nie to, či (kedy a na základe akej právnej skutočnosti) zaniklo, pričom právne významnou skutočnosťou nie je len samotný zánik práva, ale aj okamih a právny dôvod jeho zániku. Ak možno žalovať na plnenie, naliehavý právny záujem na žalobe na určenie už nie je daný.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie žalobca podľa § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.). Mal za to, že súdy vo svojich rozhodnutiach nerešpektovali právny názor vyslovený dovolacím súdom v rozsudku z 26. júna 2008 sp. zn. 4 M Cdo 7/2008, od ktorého sa odchýlili a jeho žalobu zamietli na základe nesprávneho právneho posúdenia otázky naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol rozsudok súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu zmeniť a určiť, že právo žalovaného ako veriteľa voči žalobcovi ako ručiteľovi na plnenie pohľadávky z titulu ručenia podľa zmluvy o ručení z 5. februára 1996 uzavretej v T. zaniklo (nie je), eventuálne, aby napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V časti náhrady trov odvolacieho konania navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu, dovolanie navrhol zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia. V prejednáwanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať podľa § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie podľa § 238 ods. 1 O.s.p. preto nie je prípustné. Nejedná sa ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie preto ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. Dovolateľ prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia vyvodzoval z toho, že súdy sa odchyľili od právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý v tejto veci vyslovil vo svojom rozhodnutí z 26. júna 2008 sp. zn. 4 M Cdo 7/2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil ani túto podmienku prípustnosti dovolania namietanú dovolateľom, pretože sa nejedná ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky v namietanom rozhodnutí, vydanom v dovolacom konaní na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky konštatoval, že ručiteľ môže odoprieť plnenie z ručiteľského záväzku voči veriteľovi s dôsledkom zániku jeho ručiteľského záväzku pred žalobným uplatnením pohľadávky veriteľom, po jej uplatnení v občianskom súdnom konaní, i v exekučnom konaní, predmetom ktorého je vymáhanie pohľadávky voči nemu. Zároveň zdôraznil, že na skutočnosť spočívajúcu v zániku ručiteľského záväzku možno prihliadať i v prebiehajúcim exekučnom konaní s následkom zastavenia exekúcie proti ručiteľovi, i v prebiehajúcim konaní o určenie zániku práva z ručiteľského záväzku. Takáto určovacia žaloba má praktický význam v prípadoch vyžadujúcich si rozsiahlejšie dokazovanie. Vyslovil názor, že naliehavý právny záujem na určovacej žalobe bude daný už samotnou možnosťou vykonania exekučného titulu, resp. už prebiehajúcou exekúciou. Tu je potrebné uviesť, že v čase rozhodovania dovolacieho súdu mu nebola známa skutočnosť, že exekučné konanie je ukončené vymožením pohľadávky i s príslušenstvom. Napriek tomu z jeho právneho záveru vyplýva, že len v prípade hrozby vykonania exekučného titulu, resp. už (ešte) prebiehajúcej exekúcie, je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Pokiaľ súdy v ďalšom konaní pri rozhodovaní vychádzali z iných (nových) skutkových zistení ako v pôvodnom konaní (akým skutkovým zistením nepochybne je ukončenie exekúcie vymožením pohľadávky s príslušenstvom, majúci za následok zánik záväzku, vrátane ručiteľského záväzku) a na ich základe dospeli

k vyslovenému právnenému záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, nejde o rozhodnutie, v ktorom by sa odchyľili od vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčením sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Žalobca v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až g) O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca v dovolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.).

Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho

(ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné podľa § 238 O.s.p. nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.), bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5, keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovaného súvisiace s odmenou jeho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva, lebo v porovnaní s jeho vyjadreniami v základnom konaní neobsahovalo nové okolnosti.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júla 2013

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová